

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1830/2016
08.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Момчиловић Весна из ..., против туженог Републички фонд ПИО – Филијала ..., чији је пуномоћник Стевановић Марица из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 124/16 од 26.05.2016. године, у седници одржаној 08.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 124/16 од 26.05.2016. године тако што се жалба туженог одбија као неоснована и потврђује пресуда Основног суда у Зајечару П1 640/15 од 04.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П1 640/15 од 04.12.2015. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужени је обавезан да му на име неискоришћеног годишњег одмора за 2014. годину исплати новчану накнаду у висини просечне зараде у претходних 12 месеци сразмерно броју дана неискоришћеног годишњег одмора, са законском затезном каматом почев од 03.12.2014. године, па до исплате, а све у року од 8 дана. Другим ставом изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 64.740,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 124/16 од 26.05.2016. године, првостепена пресуда је преиначена тако што је тужбени захтев тужиоца за исплату новчане накнаде на име неискоришћеног годишњег одмора за 2014. годину одбијен као неоснован, а тужилац обавезан да туженом накнади трошкове поступка у износу од 4.416,84 динара са законском затезном каматом од дана пријема пресуде па до исплате, док је захтев за обавезивање исплате законске затезне камате за период од пресуђења до дана извршности, одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на пословима ... у ... у Филијали у .... Уговором о раду, тачком 8 уговорено је право тужиоца на годишњи одмор, а тачком 11 и висина накнаде плате за време коришћења годишњег одмора. На захтев тужиоца престао му је радни однос са 03.11.2014. године због одласка у пензију дана 02.11.2014. године, о чему је тужени донео решење уз обавезу на исплату отпремнине. Захтев за раскид радног односа због одласка у пензију тужилац је поднео 03.11.2014. године, наводећи у захтеву да није користио годишњи одмор за 2014. годину. Тужилац није искористио годишњи одмор за 2014. годину, а према утврђеном чињеничном стању дана 28.03.2014. године тужилац је туженом поднео захтев да му се омогући коришћење годишњег одмора за 2014. годину у трајању од 30 радних дана, који му је одобрен од стране непосредног руководиоца, без донетог решења о коришћењу годишњег одмора. Тужилац није искористио овај годишњи одмор, јер је тај захтев формално повукао, о чему је сачињена и службена белешка. До момента престанка радног односа тужени тужиоцу није донео решење о коришћењу годишњег одмора за 2014. Годину. Вештачењем је утврђено да тужилац због неискоришћеног годишњег одмора остварује право на накнаду у износу од 62.921,07 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца, оцењујући да је пропустом туженог, као послодавца, а који се огледа у не доношењу решења о коришћењу годишњег одмора, тужиоцу причињена штета у висини накнаде коју би остварио у време коришћења годишњег одмора за 2014. годину.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, оцењујући да у конкретном случају не постоји кривица на страни послодавца што тужилац није искористио годишњи одмор, па самим тим ни основ за накнаду штете због неискоришћеног годишњег одмора.

Основано се ревизијом тужиоца указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 68. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 75/2014 – ступио на снагу 29.07.2014. године), прописано је да се запослени не може одређи права на годишњи одмор нити му се то право може ускратити или заменити новчаном накнадом, осим у случају престанка радног односа. У члану 75. истог закона прописано је да послодавац, у зависности од потребе посла, одлучује о времену коришћења годишњег одмора уз претходну консултацију запосленог и то решењем о коришћењу годишњег одмора које се доставља запосленом најкасније

15 дана пре дана одређеног за почетак коришћења годишњег одмора. Изузетно, ако се годишњи одмор користи на захтев запосленог, решење о коришћењу годишњег одмора послодавац може доставити и непосредно пре коришћења годишњег одмора. Одредбом члана 76. приписано је да у случају престанка радног односа, послодавац је дужан да запосленом који није искористио годишњи одмор у целини или делимично, исплати новчану накнаду уместо коришћења годишњег одмора, у висини просечне зараде у претходних 12 месеци, сразмерно броју дана неискоришћеног годишњег одмора. Ова накнада има карактер накнаде штете.

Полазећи од садржине наведених законских одредби у контексту утврђеног чињеничног стања и то да тужени као послодавац до поднетог захтева тужиоца за престанак радног односа због одласка у пензију, није одлучио о времену коришћења годишњег одмора тужиоца, а да је тужиоцу престао радни однос због одласка у пензију дана 02.11.2014. године, Врховни касациони суд налази да је тужени у обавези да тужиоцу исплати накнаду за неискоришћени годишњи одмор. Тужиоцу као запосленом је Уставом и законом загарантовано право на коришћење годишњег одмора, тог права се не може одрећи, а у случају да то право није искористио, има право на новчану накнаду у висини утврђеној законом. Тужиоцу је престао радни однос због одласка у пензију, па уз право на исплату отпремнине, има право и на исплату новчане накнаде због неискоришћеног годишњег одмора.

Из наведених разлога применом члана 416. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић